

αυγουστος
σεπτεμβρης '79

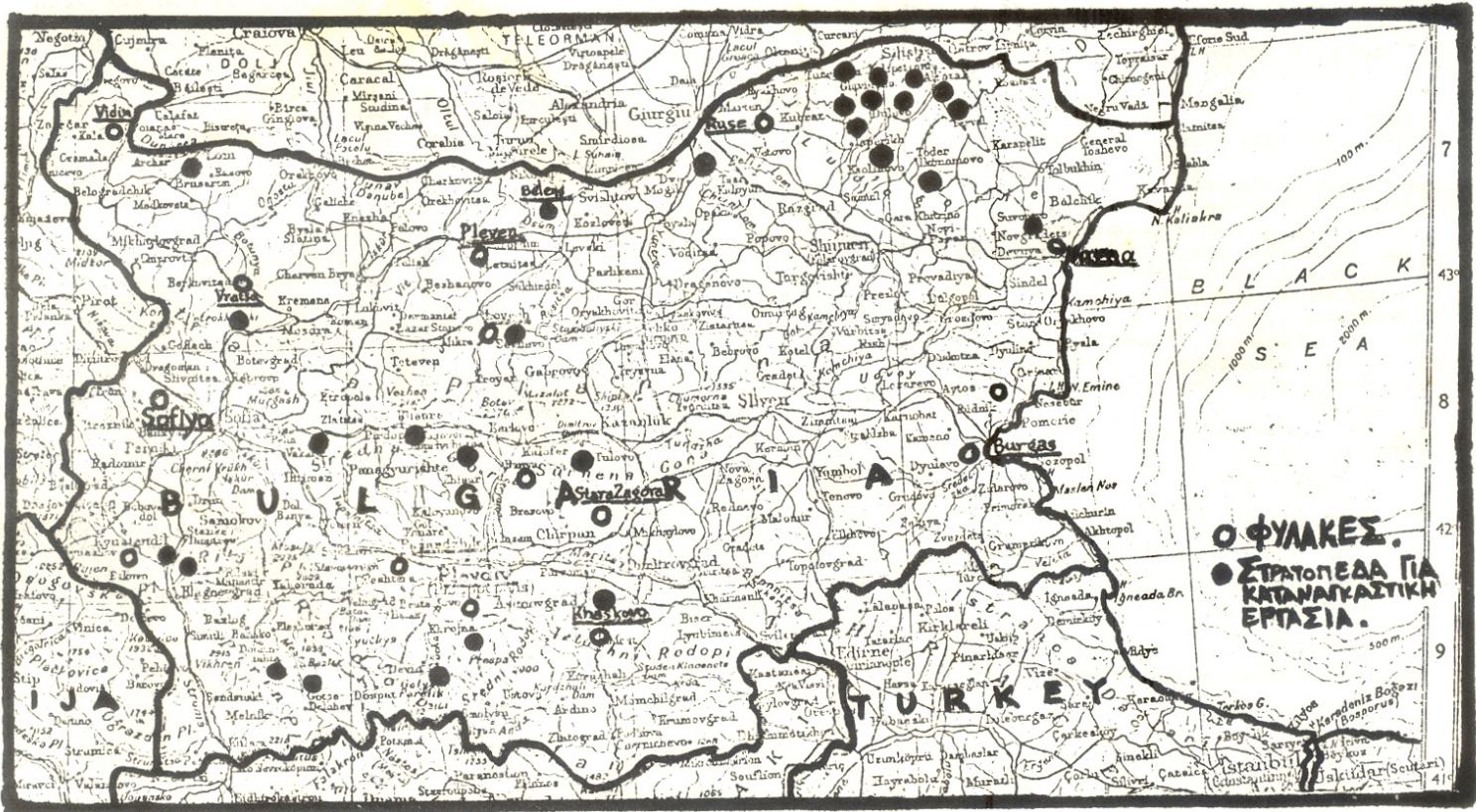
DO NOT ADJUST YOUR
MIND THERE IS A
FAULT IN REALITY

ΤΟ ΡΗΓΜΑ

αναρχική περιοδική έκδοση

πληροφορηση

για το κίνημα στη

"...Μα αυτή ακριβώς η καταπίεση και το κνηγητο που υφίστανται οι αναρχικοί στη Βουλγαρία, οι φυλακές, εξορίες και δολοφονίες, και η θαρραλέα συμπεριφορά των αναρχικών αγωνιστών, έδωσε μεγάλη δημοτικότητα, και οι αναρχικές ιδέες επιζούν ακόμα στη Βουλγαρία".

≡ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ ≡

ΤΟ ΡΗΓΜΑ

Το Ρήγμα είναι μια αναρχική περιοδική έκδοση που εκδίδεται από Έλληνες αναρχικούς που ζουν στη Βρετανία.

Βλέπουμε την έκδοση αυτή σαν ένα πρωταρχικό μέσο συντονισμού μας καθώς και διαδόσης του αναρχισμού. Η διαστρέβλωση στην έννοια του αναρχισμού που συνήχεται προωθείται μέσα από τα κανάλια της αστικής τάξης και των "προοδευτικών" κομμάτων και παρατάξεων μας "θεί και σ' αυτή την έκδοση. Δεν θέλουμε να επαναπροαστε στη κλειμενα των θεωρητικών του αναρχισμού μια και τα γεγονότα καθημερινά τα ξεπερνούν. Η ταυτίση συχνά είναι αιτία της οπισθοδρόμησης.

Παράλληλα μ' αυτό το περιόδιο ακολουθούμε και άλλες μορφές δράσης. Ο σκοπός της έκδοσης αυτής, όπως και κάθε άλλης μορφής δράσης, δεν είναι μόνιμος αλλά ληγει όταν τα λόγια μπουκν στη πράξη.

Η εκδοτική επιτροπή του Ρήγματος είναι κατά σειρά κάθε ομάδα πολλής η συνολα ατομών σε διάφορες πόλεις που συμμετέχουν σ' αυτή τη προσπάθεια.

Το Ρήγμα δε βγαίνει με σκοπό το κερδο και μ' αυτή την έννοια δεν έχει τιμή μια και το μοναδικό οικονομικό πρόβλημα που μπαίνει είναι το τυπογραφικό κόστος. Παραπέρα η "τιμή" είναι συνάρτηση των οικονομικών δυνατοτήτων του καθένα. Περύττο να τονίσουμε ότι η ενίσχυση του περιοδικού είτε οικονομική είναι είτε με τη μορφή αρθρων, σχολίων, γραμματων και ειδήσεων είναι καθαρά πολιτική πράξη που ζητείται από αυτούς που ενδιαφέρονται όπου και να βρίσκονται στον κόσμο.

Για επαφή, γραμματα για δημοσίευση και αρθρα γραφτε:

TO RIGMA
c/o BLACK & RED
THE STUDENTS' UNION
THE UNIVERSITY
LEEDS LS2 9JT
ENGLAND

ΕΣΟΔΑ Νο 6

Απο Νο 5 : 7
Α. Αθήνα : 8.70 (δρχ700)
Ανωσυμος : 8.50 (δρχ200
& 10)
ΣΕ Αθήνας : 18.60 (δρχ1500)
Συντροφος : 4.50 (δρχ400)
ΣΕ Κ Ιταλ : 8.15 (LIR15000)
ΣΕ Β Ιταλ : 18.
Νικος (Ιταλ) : 1.40 (LIR3000)
Κ. Σουηδ : 20. (KR200)
Σ. Σουηδ : 2. (KR20)

Συνολο : 93.80

Ταχυδρομικα Νο 6 : 45.90

Υπολοιπο Νο 6 : 47.80

Τυπογραφικα Νο 7 : 40
Ταχυδρομικα Νο 7 : 40

Εξείναμε λοιπον αυτο το τευχος μ' ένα ελλειμα ηδη 262.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

ΤΗΣ ΣΕ ΝΔ ΓΑΛΛΙΑΣ

ΜΕ ΤΟΝ ΕΞΟΡΙΣΤΟ ΒΟΥΛΓΑΡΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΜΠΑΛΚΑΝΣΚΙ

Το παρακάτω κείμενο είναι η απάντηση του εξοριστού βουλγαρου συντροφου Μπαλκανσκι σ' ένα ερωτηματολογο που του θεσαμε. Νομισαμε οτι είναι σπουδαιο να ειπωθουνε δυο λογια για ενα κινημα που όημερα είναι κατω απο τη σταλινική μποτα.

Στη Βουλγαρια σημερα ο αναρχισμος παρουσιαζεται σαν "δυτικό φαινομενο", σχεδον τελειως εξαφανισμενο. Αν είναι ετσι ομως, τοτε γιατι ο Γ.Γ. του ΚΚ Βουλγαριας θεωρησε απαραίτητο να εκδώσει το 1977 ενα βιβλιο προπαγανδας που χτυπαι τον αναρχοσυνδικαλισμο; *
Ας μην ξεχναμε πως σημερα ακομα, σ' αυτή τη χωρα βρισκονται στις φυλακες και στα κατεργα συντροφοι φυλακισμενοι απο το 1945. Μια διεθνής εκστρατεια έχει ξεκινήσει πριν απο καιρο γι' αυτούς, που πρέπει να συνεχιστη πιο δυναμικα ακομα.

Συνταχτική Επιτροπή ΝΔ Γαλλίας.

Πριν απο τον δευτερο παγκοσμιο πολεμο, οι πολιτικες δυναμεις στη Βουλγαρια που ηταν παρούσες στο εργατικό κινημα, ηταν τα δυο μαρξιστικά κομματα (οι "στενοι" σοσιαλδημοκρατες που ηταν γενικα πιο ισχυροι, και που το 1919 ονομαστήκαν κομμουνιστες, και οι "πλατειοι" σοσιαλδημοκρατες) και οι αναρχικοί οργανωμενοι στην αναρχοκομμουνιστική ομοσπονδια (ΑΚΟΒ), δημιουργημενη το 1919.

Η επιρροη και ο αριθμος των μαρξιστικών κομμάτων ηταν, χωρίς αμφιβολια, πολυ πιο σημαντικά απ' οτι των αναρχικών. Αλλα η δυναμικότητα και η μαχητικότητα του νεαρου αναρχικού κινήματος ητανε τοσο μεγάλες που ανησυχουσαν τα Κομματα, που απο το 1924-25 (κυριως οι κομμουνιστες) ακολουθησαν πλατια την επαναστατική πραχτική των αναρχικών.

Πολλοι αναρχικοί αγωνιστες και στελεχη είχαν προελευση εργατοαγροτική. Οι εργατοαγροτες, επειδη ηταν ισχυροι σαν συνολο και αγωνιστικοι θεωρωντουσαν περισσότερο σαν μερος του εργατικού κινήματος παρα του αγροτικού.

Το αναρχοσυνδικαλιστικό κινημα σαν οργανωση δεν αντιπροσωπευει μια πραγματική δυναμη, σ' αντιθεση με το ειδικό αναρχικό κινημα (που ηταν παντα προσφορο στον αναρχοσυνδικαλισμο) που εγίνα μια αναμφισβήτητη κοινωνική δυναμη.

Οι δραστηριοτητες των αναρχικών εκφραζονται με μια δυναμική προφορική και γραπτή προπαγανδα, με βασική επαναστατική αγιτατσια, νομιμες και παρανομες (ανταρτοπολεμος, πραχτική προπαγανδα) και με πολλαπλες πρωτοβουλιες κοινωνικου και μορφωτικού χαρακτήρα. Γύρω στα 1926 η ελευθεριακή νεολαια συμμετεχει σ' ένα πρωτοτυπο κινημα εναντιον του καπνου κ και του οινοπνευματος που πηρε μεγάλη εκταση, και απ' όπου μεσα απο εφημεριδες και περιοδικα, βοηθηθηκε πολυ η αναρχική προπαγανδα.

Γύρω στα 1930 οι αναρχικοί αγωνιστες που συμμετεχουν στους συνδικαλιστικούς αγωνες οργανωνουν αγροτικό κινημα. Στο πρωτο συνεδριο στο Χασοβο, κοντα στα ελληνικά συνορα, συμμετεχουνε δυο χιλιαδες αντιπροσωποι, χρχχχ εκδίδεται δε περιοδικό προσανατολισμενο σε αναρχικό περιεχομενο.

Οι βουλγαρικι αναρχικοί αγωνιστηκαν σκληρα μεσα στο συνεργατικό κινημα όπου είχαν μεγάλη επιρροη και όπου κατεχανε θεσεις υπευθυνότητας. Στις παραμονες του Β παγκοσμίου πολεμου συμμετεχαν στο κινημα δημιουργειας συνεργατικών παραγωγής, απο τις ποτες μερικες είχαν σαν παραδειγμα τις αγροτικές κοινοτητες της ισπανικής επαναστασης του 36-39. Στο μορφωτικό επιπεδο η εκδοση ενος εβδομαδιαιου λογοτεχνικου περιοδικου, ανοιχτα ελευθεριακής στασης, συγκεντωνε ενα μεγάλο αριθμο βουλγαρων συγγραφεων. Παράλληλα οι αναρχικοί σ' όλα τα μερη της χωρας συμμετεχουν ενεργα στην παιδαγωγική δραστηριοτητα των κεντρων μορφωσης.

Οι αναρχικοί της Βουλγαριας κ και της θεσσαλονικης συμμετεχουν στο ενιαίο εθνικό κινημα που απο το 1910 δουλευε για τη δημιουργια μιας ομοσπονδιας που εμποδιστηκε απο το Βαλκανικό και τον Α παγκοσμιο πολεμο.

Νωριτερα ακομα, το κινημα συμμετειχε στον απελευθερωτικό και επαναστατικό Μακεδονικό κινημα που μαχοταν για την απελευθερωση απο τον τουρκικο ζυγο ως τα 1903-05. Αλλα όταν αντικηφθηκαν τη διεισδηση των βασιλικων, αποχωρησαν για να ασχοληθουν ολοκληρωτικά με την αναρχική δραση στη Βουλγαρια.

Μετα τον Β παγκοσμιο πολεμο χωρίς στην εγμεβαση του Κοκκινου Στρατου της 9 Σεπτεμβρη 1944, η πολιτική εξουσια περασε στα χερια του κομμουνιστικού κομματος. Οι συνθήκες γιναν φυσικά προσφο-

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

Ο Κριστο Τζορντανοφ Κολεφ (δες και Ρ/6) αναρχικός αχτιβιστάς ξανασταλθηκε σε εσωτερική εκτοπιση στο Μπαλβαν,ενα μικρο χωριο στη Βουλγαρια. Φαινεται οτι ο Κολεφ πρωτογνωρισε τον αναρχισμο μεσα απο τα εργα του Τολστοφ. Σπουδασε μαθηματικα για μερικα χρονια, οποτε και διωχτηκε απο το παν/μιο της Σοφιας για την πολιτικη του (ηταν γνωστος αντιμιλιταριστης και συνδικαλιστης). Μη μπορωντας να συνεχισει τις σπουδες του εκανε διαφορες δουλειες σα μηχανικος, υδραυλικος και εκδοτης διαφορων αναρχικων εφημεριδων.

Στο ξεσπασμα του πολεμου πηρε μερος στην αντισταση κατα του φασισμου,οπου και οι αναρχικοι παιζαν εξεχοντα ρολο. Καδικαστηκε περιπου 14 φορες (διαφορετικες) αναμεσα στα 1930 και 1944, και απο τοτε μοναχα που το ΚΚΒ βρισκεται στην εξουσια περασε περι τα 10 χρονια στη φυλακη και στα καταναγκαστικα εργα.

Η προτελευταία φορά που συνελήφθηκε ήταν στις 8 Αυγούστου 1971, αμέσως μετά την κήδεια του φίλου και συντροφού στην παρανομη Βουλγαρική Αναρχοκομμουνιστική Ομοσπονδία Πενκο Τσοφιλοφ στην κήδεια ο Κολεφ έβγαλε λόγο όπου επιτιθέμενο εναντίον στον εξουσιαστικό κομμουνισμό. Το 1974 μεταφέρθηκε από το χωριό Πετροτζιλί (περιοχή Σοφίαν) στο χωριό που γεννήθηκε το Μπαλβαν, όπου και παρέμεινε εξοριστός σ'όλο το υπόλοιπο οίασήμε μέχρι που απολύθηκε περίπου, για να ξανασυλληφθεί σχεδόν αμέσως και να ξανασταλλή σε απεριόριστου χρόνου εξορία ξανά στο Μπαλβαν.

Λίγο πριν τη σύλληψη του Κολεφ συνελήφθη στη Ρουσσε ο Γιουμπομπερ Σομπαντσεφ, επειδή ήταν ανακατεμένος με το κίνημα ανθρώπινων δικαιωμάτων στη σοφία, όπου κυκλοφορούσαν μια πιο ριζοσπαστική και ελευθεριακή έκδοση της Τσεχοσλοβακικής Χάρτας 77. Ο Σομπαντσεφ ήταν ναυτεργάτης από το Ντανουμπε καταναγκην στο επαγγέλμα, μια κι είχε διωχτεί από τις σπουδες του λόγω των πολιτικων του ιδεων, και ειχε,οταν συνελήφθη, περασει ήδη πεντε χρονια στη φυλακη.

Και μερικά καλά νέα... Απολύθηκαν από την εξορία οι συντροφοί Κριστο Γιουρανωφ, Αθανας Αρτακωφ, Γιουμπεν Ντιε-ρμανωφ, Αθανας Κισσιωφ και Νεντοκλανωφ.

Ο G R BALKANSKI είναι ένας βετεράνος : του βουλγαρικού αναρχικού κινήματος, έχει δε συλληφθεί και φυλακιστεί πολλές φορές. Το 1925 καταδικάστηκε σε θάνατο, καταφερε όμως να δραπετεύσει αργότερα πολεμήσε στο πλευρό των επαναστατικών δημοκρατικών δυνάμεων στον ισπανικό εμφύλιο. Επέστρεψε στη Βουλγαρία, όπου ξαναρίχτηκε στις φυλάκες. Μόλις βγήκε άρχισε αμέσως να παίρνει μέρος στα συνεργατικά κινήματα, οργανώνοντας κολλεκτιβες στο μοντελλο της Αραγονίας. Τον κινήγησαν οι Μπολσεβίκοι, δραπετεύσε στην Τουρκία, κατοπιν πήγε στην Ιταλία απ'όπου κατέληξε στην Γαλλία όπου και ζει τώρα.

ρες στην επέκταση του κρατικού κομμουνισμού που έγινε έτσι η υπερισχυουσα κοινωνική και πολιτική δύναμη. Οι άλλες οργανώσεις και κομμάτια διαλύθηκαν με υποβριχιακές μεθόδους από το ΚΚΒ, κυριωτερα το κομμ των μικροαγροτων και το σοσιαλιστικό κομμα (του οποίου οι αριστερες τάσεις απομοιωθηκαν και οι υπολοιπες εξολοθρευτηκαν). Οι αναρχικοι για λιγους μηνες επωφεληθηκαν σχετικη ελευθεριας για να αναδιοργανωθουν μετα τις απωλειες του πολεμου και να επεκτεινουν την επιρροη τους. Επανεκιδεται το εβδομαδιαιο οργανο "Εργατική Σκέψη" που αμέσως φτάνει ένα μεγάλο αριθμό φυλλων.

Γρηγόρας όμως η καταπίεση χτυπήσε και τους αναρχικούς και στα 1948 η κρατική τρομοκρατία σταλινικού τύπου είχε στείλει στα στρατοπέδα συγκέντρωσης πάνω από εξακοσίους συντρόφους. Όσο διήρκεσε ο πόλεμος τα μέλη του ΚΚ μπήκαν στην αντίσταση θεληματικά η με κανονική

επιστράτευση. Η αντίσταση αυτή χρησιμοποιήθηκε μετά σε δικαιοσύνη για το παρσιμο της εξουσίας με πραξικοπήματα, οργανωμένο από φασιστικά στοιχεία και με την υποστήριξη του Κοκκινου Στρατου. Η γραμμή των αναρχικων ήταν διαιρεμενη. Η πλειονοτητα πιστευε πως οι διεθνεις συννηκες δεν εξυπηρετουσαν τους σκοπους της κοινωνικής απελευθέρωσης, και οτι φαινοταν οτι ευνοουσαν τα ΚΚ. Έτσι συμμετειχαν σε παθητική αντίσταση. Η μειονοτητα μπηκε στην οπλισημένη αντίσταση, πράγμα που δεν χρησιμοεσε σε τίποτα, και εκανε θυματα συντρόφους δολοφονημενους πριν να κατεβουν από τα βουνα και τα δαση.

Σήμερα η οικονομική, πολιτική και κοινωνική κατάσταση του Βουλγαρικού λαου είναι η ίδια με τις άλλες χώρες που είναι δορυφοροι της Μοσχας. Όσον αφορά τους αναρχικούς αυτοι είναι καθημερινα θυματα της καταπίεσης και φυσικά δεν έχουν καμμία δυνατότητας ανοι-

χτής προπαγάνδας. Μα αυτή ακριβώς η καταπίεση, φυλάκες και εξορίες και δολοφονίες, και η γεμάτη θάρος συμπεριφορά των αναρχικων αγωνιστων τους έδωσε μεγάλη δημοτικότητα, και έτσι οι αναρχικες ιδεες ελιζουν ακομα στη Βουλγαρια.

Η βαθεια κριση του μπολσεβιζισμού θα δώσει τις δυνατότητες για την απελευθέρωση του βουλγαρικού λαου, στην οποία οι αναρχικοι και παλι θα παιζουν σημαντικό ρολο στην επαναστατική κοινωνική αναδιοργάνωση της χώρας.

★ Όσο αστειο κι αν φαίνεται, μολοντι αυτο το βιβλιο ήταν αγρια επιθεση εναντια στον αναρχισμο και τον ελευθεριακο κομμουνισμο, αργότερα ανακληθηκε και ...λογοκριθηκε! Τελικά καταληγει να πιστευει κανεις οτι η τους έχει γίνει συνηθεια η λογοκρισια, η οτι αναμεσα στο υβρεολογιο του ο ΓΓ θα τουχαν ξεφυγει κανα-δυοπραματα που θα αφηναν ακομα αμφιβολιες για το ποσο καλοπραμα είναι ο ελευθεριακος κομμουνισμος η ποσο καλο είναι το ΚΚ...

ΣΤΗΝ ΕΞΟΡΙΑ

ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΩΝ ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ ΕΞΟΥΡΙΣΤΩΝ ΣΤΟ Νο 35 ΤΟΥ
ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟΥ ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΕΝΤΡΟΥ ΕΡΕΥΝΑΣ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟ (CIRA).

Πανε ήδη τριάντα χρόνια απο τότε που οι πρωτοι Βουλγαροι αναρχικοι πηραν το δρομο της εξοριας. Τοτε, μόλις που ειχαν αναπνευσει για λιγους μηνες τον αερα της ελευθεριας, μετα απο εικοσι χρονια παρανομιας, φυλακιας, στα στρατοπεδα συγκεντρωσης, η οταν κατεβηκαν απο τα βουνα που ηταν ανταρτες, το Σεπτεμβρη του '44. Τοτε η εξουσια του "Πατριωτικου Μετωπου" φυλακισε τους 100 αντιπροσωπους της Εκτακτης Εθνικης Συνελευσης της Βουλγαρικης Αναρχικης Ομοσπονδιας και τους εστειλε στο οτρα τολεδο συγκεντρωσης της ΔΟΥΡΝΙΤΖΑ. Ετσι, μεχρι το Δεκεμβρη του 1948, το βουλγαρικο αναρχικο κινημα αναγκασθηκε να αναπτυσσεται και να δουλευει κατα απο μετρα ημι-ελευθεριας. Το οργανο της Βουλγαρικης Αναρχικης Ομοσπονδιας "Εργατικη Σκεψη" εβγαينه νομιμα αλλα οι μπροσουρες και αλλα κειμενα εβγαινων παρανομα, μια και πολλοι απο τους αγωνιστες της Αναρχικης Ομοσπονδιας βρισκοταν η στη φυλακη η στα στρατοπεδα συγκεντρωσης.

Το 5ο συνεδριο του ΚΚΒ τον Δεκεμβρη του '48 εβαλε τελος στις δραστηριοτητες της Αναρχικης Ομοσπονδιας, κηρυσσοντας οτι η υπαρξη του Βουλγαρικου αναρχισμου οχι μονο δεν ειναι επιθυμητη, αλλα μαλιστα ειναι εμποδιο για το κτισιμο του σοσιαλισμου στη Βουλγαρια.

Ετσι το κινηγι κατα των "κακων μαγων" αρχισε κανονικα (των αναρχικων), και η μεγαλη εξοδος των βουλγαρων αντιεξουσιαστων αρχισε. Αλλα ολοι αυτοι που δεν μπωρεσαν να το οκασουν, υπεστησαν τα ενεργητικα αποτελεσματα του "σοσιαλιστικου παραδεισου" μεσα στις φυλακες η στα στρατοπεδα καταναγκαστικων εργαων το λιγωτερο για 10 χρονια, και για πολλους συντροφοους η κατασταση αυτη συνεχιζεται μεχρι σημερα.

Να γιατι η λιστα απο ονοματα που δοθηκε μεσα απο τη μπροσουρα "Βουλγαρια: η Νεα Ισπανια" που μεταφραστηκε στα αγγλικα, γαλλικα, ισπανικα, σουηδικα, και αλλες γλωσσες δεν ηταν πληρης-μια και εκδοθηκε το Γεναρη του 1948. Το ιδιο και η λιστα που δοθηκε μεσα απο τη μπροσουρα "Οι Βουλγαροι Μιλουν στον Κοσμο" που βγηκε το Φλεβαρη του 1949 ειναι επισης ασυμπληρωτη.

Αλλα στην πραγματικοτητα υπηρχαν πολλοι περισσοτεροι που την ιδια εποχη σακιζαν μεσα στις βουλγαρικες φυλακες. Για παραδειγμα, δινουμε μερικα ονοματα:

Ο Αναρχοκομμουνιστης Γκαλεξιο Πετκωφ ποιητης, ο Μποροισλαβ Μενκωφ, ενας απο τους βουλγαρους που ελαβε μερος στον εμφυλιο πολεμο στην Ισπανια, ο Αλεξανδρος Νικωφ, εργατης στα ανθρακορυχεια του Περνικ, και ο αναρχοσυνδικαλιστης Βελκο Ζινταργια, εργατης και συγγραφεας. Και οι τεσσερεις περασαν απο τα κατεργα του μοναρχοφασιστικου προηγουμενου καθεστωτος.

Οι συντροφοι που καταφεραν να περασουν στο εξωτερικο σαν πολιτικοι εξοριστοι δεν καθονται με σταυρωμενα τα χερια, αλλα οι περισσοτεροι/ες ζουν μια ζωη οργανωμενη, και αυτος ο τροπος ζωης περιγραφεται στο Νο 32 του φυλλαδιου του CIRA με τιτλο: "Ο Δικος μας Δρομος: Ενα τεταρτο αιωνα υπαρξης". Περα απο το UABE (Αναρχικη Ενωση Βουλγαρων Εξοριστων) υπαρχουν συντροφοι Βουλγαροι που εγραψαν και εκδοσαν βιβλια, μπροσουρες, περιοδικα, και αλλα κειμενα.

ΣΤΜ: Το Νο 35 του BULLETIN DE CIRA περιλαμβανει σχεδον πληρη λιστα Βουλγαρικων Αναρχικων εκδοσεων στην εξορια, στα Βουλγαρικα και Γαλλικα.

Απο δω κι εμπρος θασαι μοναχος
Στο δρομο για τη Ρουσε
Ενα σακι ψωμι και ονειρα χαρτινα
Να μοιραστουνε νυχτα στους δρομους
της πολης.

Και ναχεις το νου σου
Τα φωτα προβολεις κι αυτοματα
Τον Εφιαλτη στην ακρη της γραμμης
Και το δασος τις κουκιδες
Στο δρομο για τη Ρουσε.

Διογενης

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΗΣ ΣΕ ΝΑ ΓΑΛΛΙΑΣ
ΜΕ ΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΜΠΑΚΑΝΕΚΙ, ΤΑ ΥΠΟΛΟΙΠΑ
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΑΥΤΗ ΕΧΟΥΝ
ΠΑΡΘΗ ΑΠΟ ΑΓΓΛΙΚΑ, ΙΤΑΛΙΚΑ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΜΕ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ.

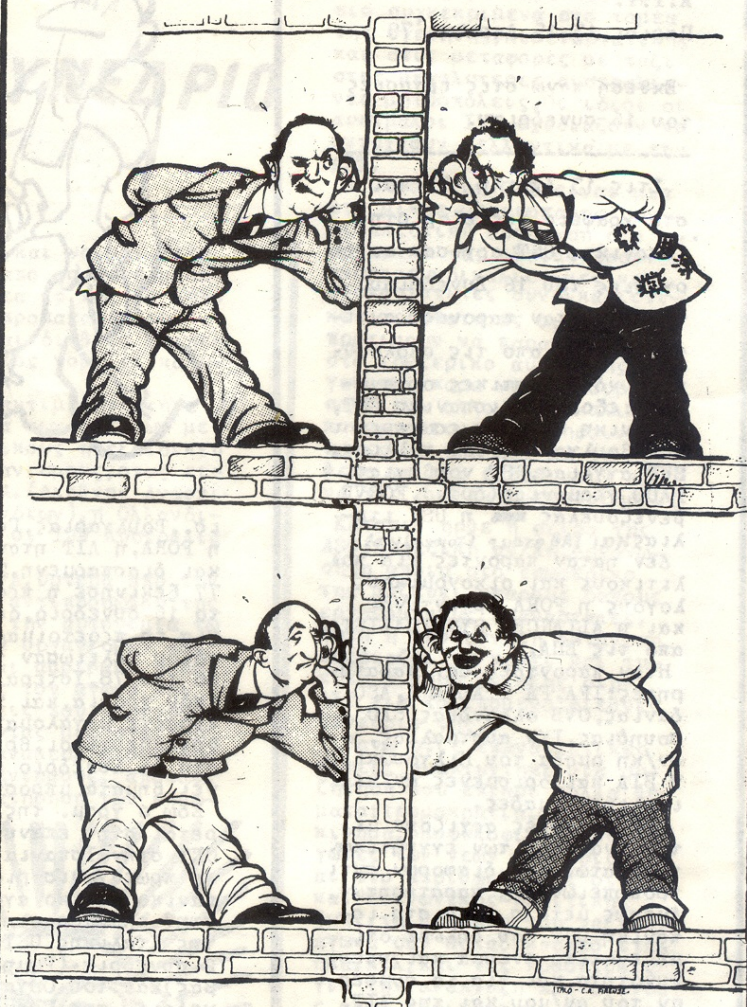
ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

Το καλοκαίρι του 1971 το πρόγραμμα του Ραδιο-Σοφία "Σπαθί κι Ασπίδα" παρουσίασε ένα πρόγραμμα με τίτλο "ο Κον Μπεντιτ και οι ατυχοί φίλοι του απο τη Ρουσσε". Επρόκειτο για μια ομάδα νεαρών ατομών που το 1969 καταδικάστηκαν απο Ι-5 χρόνια φυλακή "για συμμετοχή σε παρανομη ομάδα και διαδοση συκοφαντικών ισχυρισμών για το κρατος και τη δημοσια τάξη της Λαϊκής Δημοκρατίας της Βουλγαρίας" (Βρεστε τη διαφορά απο τις σημερινες κατηγορίες που πεφτουν στα ελληνικά δικαστήρια). Βρισκονταν τότε τουλαχιστον στη φυλακή της Σταρα Ζαγορα, που υπολογίζεται οτι βρισκονται συνολικα 300 πολιτικοί κρατουμενοι. Στο ίδιο πρόγραμμα περιελαμβάνονταν συνεντευξεις με "ειδικούς", συγγενεις, μαρτυρες κλπ, ένας απο τους οποίους, καθηγητής κοινωνικών επιστημών και μέλος της Βουλγαρικής Ακαδημίας, ο Τοντοσ Τρενταφίλωφ, περιεγραφε τους φυλακισμενους σαν ακολούθητες των Κον Μπεντιτ, Ρουντι Ντουτσκε, Μαρκουζε, Γκαρωντι και απ' οτι φαίνεται οτι άλλα ονοματα θυμω-ταν. Ο Κον Μπεντιτ περιεγραφηκε σαν ένας "οχι αγνωστος γερμανο-εβραϊος, αριστερος επαναστατης και μεγαλοστομος". Η "συνομοτική πραχτική" της ομάδας αποδοθηκε σαν κατευθειαν αποτελεσμα "της ολεθρίας επιρροής του αριστερου ραντικαλισμου".

Ο Λιουμπεν Πετροφ, μέλος της ομάδας, ειχε πη το 1968 οτι "θέλω να ξεσηκωσω την επιθυμία να πολεμησουμε για ένα δημοκρατικό και ένα πολιτικό και κοινωνικό εξισωτικό κομμουνισμό, εναντια στο Κομμα και τη Σοβ. Ένωση. Οι Τσεχοί ξεκίνησαν πολύ νωρίς, αυτο είναι και το μοναδικό τους λάθος".

Η δίκη τους έγινε στη Σοφία κεκλεισμένων των θυρών, στις 4 Νοεμβρη 1969.

Η συλληψη της ομάδας της Ρουσσε ωδηγησε σε εξέγερση τους φοιτητες του παν/μιου της Σοφίας, που διαδηλωσαν προς τον αστυνομικό σταθμο προκειμένου να ζητήσουν την άμεση αποφυλακίση της ομάδας. Περίττο να πουμε οτι η διαδήλωση διαλυθηκε απο την αστυνομία, αλλά οι φοιτητικές διαμαρτυρίες συνεχίστηκαν για τους επομενους μήνες.

Περίττο να πουμε οτι οι αναρχικοί δεν είναι οι μοναδικοί που κυνηγιούνται στη σύγχρονη Βουλγαρία. Ένα μεγάλο μέρος των φυλακισμένων είναι κυρίως μαοϊκοί, μέλη του παλιού κομμματος των Αγροτών, και μέλη εθνικών μειονοτήτων όπως τουρκοί, πομακοί και μακεδόνες που αρνούνται την επιβολή της νεας κουλτούρας.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

Στη Βουλγαρία, λοιπόν, το ΚΚ, στην εξουσία εδώ και 35 χρόνια, που κρατάει την οικονομική, πολιτική, εκπαιδευτική, στρατιωτική, αστυνομική εξουσία μέσα στα χέρια του, με μια λέξη ένα ΚΚ ισχυρό, βρήκε απαραίτητο να δώσει λόγο στο Βουλγαρικό λαό για τον αγώνα που έκανε εναντία στους αναρχικούς και την επιτυχία του. ("Ο Βουλγαρικός Αναρχισμός και οι Αγώνες του ΚΚΒ εναντία του", στα βουλγαρικά). Οι Βουλγαροί μπορούν να κοιμούνται "ησυχούς", γιατί ο "κίνδυνος" απειευχθεί "οριστικώς" και για "πάντα" απο το βουλγαρικό έδαφος. Μονο που το ΚΚΒ δεν εξηγεί στο λαό ποιο είναι "αποφευχθείς κίνδυνος" και αν τον ενδιαφέρει, η μάλλον ενδιαφέρει το παντοδύναμο ΚΚΒ.

Βεβαία, το κομμα θεωρησε αναγκαίο να δώσει πράσινο φως στον D. BOSKLOV να δημοσιεύσει το βιβλίο του, (που αναφεραμε παραπάνω) όμως φροντίσε να φυλάξει η να εξορίσει τους βουλγαρούς αναρχικούς πριν απαντήσουν σ' αυτό, γιατί θα μπορούσαν να πουν τιμα πολλά.

Γιατί η αλήθεια είναι λίγο διαφορετική. Εάν δοθεί λίγη ελευθερία εκφράσης και

ελευθερία αντοργάνωσης στη βουλγαρία, θα δουμε εάν το βουλγαρικό αναρχικό κίνημα ξεκαθαρίστηκε η ξεχαστηκε, η αντιθετα, είναι ακόμα μια ζωντανή δύναμη, τωρινή, πραγματική, που απαντά στις απαιτήσεις της σύγχρονης ζωής και στην απαίτηση για μια καλύτερη ζωή. Όπως το λέει ο εθνικός ποιητής, ο IVAN VAZOV: "δεν θα εξαφανιστεί ποτε αυτο που δεν πρέπει να εξαφανιστεί".

Αυτή την ανάγκη την αισθανθηκε το ΚΚΒ, και βγήκε μπροστα στην κοινή γνώμη και βεβαίωσε οτι ο σκοπος αυτός επιτευχθήκε, ο κίνδυνος απομακρυνθήκε-προκειται περι του αναρχικού κινδύνου στη δύση και στην Ανατολή, και οτι η βουλγαρική σοσιαλιστική κοινωνία βρίσκεται σε ταχεία προοδό συνεργασίας με τα αστικά κομμματα που είναι συνεπαρμενα με την προλεταριακή υποθεση, χωρίς τους παλιοαναρχικούς που "δεν είναι": φυσικά, αφού οι ανάρχικοι παλεύουνε για την κοινωνική επανάσταση και την χειραφέτηση των εργαζομένων.

Σ. - ΛΟΝΔΙΝΟ

Α.Ι.Τ.

Παρισι, 13-15 Απριλη '79

Εκθεση πάνω στις εργασίες του 16 συνεδρίου.

Στις 13 Απριλη '79 και στα γραφεία της εξοριστής Ισπανικής CNT, αρχισαν οι εργασίες του 16 Συνεδρίου της ΑΙΤ. Ήταν παρούσες αντιπροσωπείες από τις ακόλουθες συνδικαλιστικές οργανώσεις: εξοριστη Ισπανική CNT, Ισπανική CNT του εσωτερικού CNT Βουλγαρίας, CNT Γαλλίας, SWF Αγγλίας, NSF νορβηγίας, FAUD γερμανίας (δυσ.), FORVE βενεζουέλας, η USI Ιταλίας και IAA του Αιθιοπικού. Δεν ήταν παρόντες για πολιτικούς και οικονομικούς λόγους η FORA Αργεντινής και η ALLIANCE SYNDICALIST από τις ΕΠΑ.

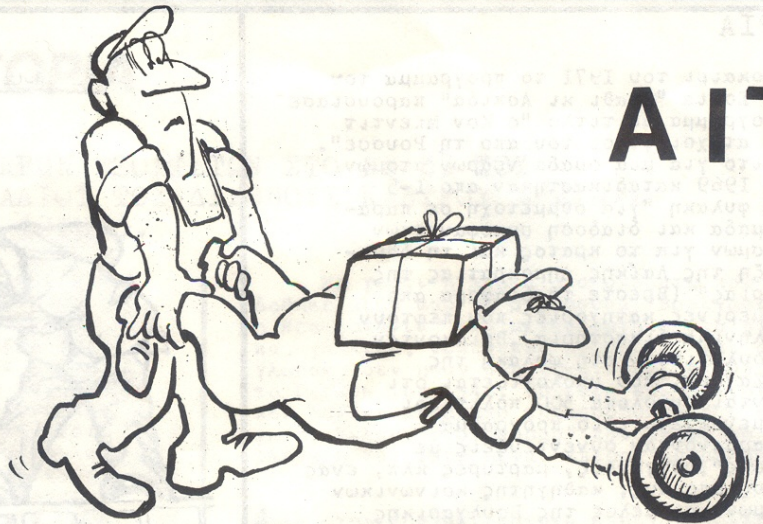
Ήταν παρούσες σαν παρατηρητές: IFA, FA ITALIANA, ASO Δανίας, OVB Ολλανδίας, SAC Σουηδίας, IWW Αυστραλίας, αν/κη ομάδα του Μιλγουόκι, η SIA και ορισμένες αν/κες Ιταλικές ομάδες.

Οι εργασίες αρχίζουν με την αναγνώση των εγγυητικών γραμματιών των διαφόρων αντιπροσωπειών και παρατηρητών. Αμέσως μετά η εξοριστη Ισπανική CNT που δήλωνε ότι με ενωτικό πνεύμα και υπευθυνότητα και για το συμφέρον του αν/μου και της ΑΙΤ, η εξοριστη Ισπανική CNT απαρνείται την αντιπροσωπεία αναγνωρίζοντας σα μοναδική CNT εκείνη του εσωτερικού και ότι στο συνέδριο θα περιοριστούν στο καθήκον της πληροφόρησης και θα επευθύνονται μόνο εφόσον το συνέδριο το κρίνει απαραίτητο. Προσέθεσε επίσης ότι είναι νική ολών (εσωτ.-εξοριστών) το ότι η CNT επανιδρύθηκε στην Ισπανία όπου θα μπορούσε να ξαναρχίσει τους αγώνες εναντίον στο κεφάλαιο και στις πολυεθνικές που επιπλέον θα μπορούσε να εγγυηθεί την επιστροφή των πολυαριθμών Ισπανών συντρόφων που για τόσα χρόνια αγωνιζόταν στο εξωτερικό. Από δω και πέρα, είπε τέλει λωνοντας ο συντροφός, η λεγόμενη CNT της εξορίας θα πρέπει να θεωρείται σα μια εδρά στο εξωτερικό της ενιαίας Ισπανικής CNT.

Η Ισπανική CNT μίλησε αμέσως μετά για να ευχαρίστηση και να αναγνωρίσει την αξία των αγώνων της εξοριστής CNT.

Αμέσως μετά πήρε το λόγο ο MUÑOZ CONGOS, γραμματέας της ΑΙΤ, για να αναφερθεί με συντομία στη δραστηριότητα της ΑΙΤ για τα χρόνια από το 1972-79.

Στο 15 συνέδριο του 72 ήταν παρόντες μοναχά οι: CNT

Δευτερωθηκε απο WDI-Nachrichten: Wukasch

AIT:

Ισ., Βουλγαρίας, Γαλλίας και η FORA, η ΑΙΤ ήταν μικρή και διασπαρμένη. Το Νοέμβριο 77 ξεκίνησε η προετοιμασία για το 16 συνέδριο, οι εργασίες για τη προετοιμασία του οποίου τελείωσαν το φθινόπωρο του 78. Ύστερα από 7 πενήντα χρόνια, και χωρίς να είμαστε μεγαλομανείς και θριαμβευτικοί, βρισκόμαστε στο 16 Συνέδριο έχοντας κάνει βήματα μπροστά.

Εδώ ο γραμ. της ΑΙΤ αναφέρεται στην επανύδριση της CNT στην Ισπανία που γυρίσε πρωταγωνίστρια στον ισπανικό ταξικό αγώνα, και στην επαναδραστηριοποίηση της Ιταλικής USI ύστερα από 2 συνέδρια (Ρώμης και Γενόβας) και του Οργανωτικού Συνεδρίου της Παρίας, στη Δυτική Γερμανία όπου γεννήθηκε η FAUD. Κατόπιν εναερόθηκε στο Τομέα της Β. Ευρώπης (FAUD, NSF, SWF, και IAA GROUP) που έγινε 2 συνέδρια και 2 συγκεντρώσεις αντιπροσωπείας μεταξύ των άλλων προβλημάτων και κεινό της σουηδικής SAC που στο παρελθόν απομακρύνθηκε από την ΑΙΤ.

Ο γραμ. κατόπιν αναφέρθηκε στα προβλήματα των χωρών της Αν. Ευρώπης και ιδιαίτερα των εξοριστών Βουλγαρών, που μεσ από χιλιάδες δυσκολίες, καταφέρνουν να διατηρούν επαφές και να κάνουν προπαγάνδα στις Βαλκανικές χώρες (Βουλγαρία, Γιουγκοσλαβία, Ρουμανία) όπου οι αντίστοιχοι συντρόφοι αντικειμενικά θεωρούνται εκτός νόμου.

Μιλώντας για τους συνδικαλιστικούς αγώνες στην Αργεντινή, συμπλήρωσε ότι οι Αργεντινοί συντρόφοι κρατούσαν επαφές με τους Χιλιανούς που συνεχίζουν απ τη παρανομία τον αντιφασιστικό τους αγώνα εναντίον στο καθεστώς του Πινοσέτ.

Αναφερόμενος στην NSF Νορβηγίας είπε ότι παρ' όλο που είναι μια μικρή οργάνωση (50 δραστηρίες έδρες σε εθνικό επίπεδο) είναι πολύ δραστήρια και μεταξύ άλλων διαθέτει ένα μεγάλο και νεοκουμενταρισμένο αρχείο πάνω στη Χίλη. Επίσης ότι προ-

έπει να αναγνωρίζουμε τις αντικειμενικές δυσκολίες που αντιμετωπίζουν στο πεδίο του αγώνα οι Αγγλοι της SWF και οι Γερμανοί της FAUD οι οποίοι πρέπει να αντιμτωπίσουν γιγαντιαία εμπόδια όπως είναι οι ρεφορμιστικές TRADE UNIONS και η Σοσιαλδημοκρατία που εξαναγκάζουν τους συντρόφους να έχουν ένα πολύ περιορισμένο πεδίο δράσης.

Υπενθύμισε ότι αυτά τα τελευταία χρόνια ζήτησαν να συνδεθούν με την ΑΙΤ: η SYNDICALISTIC ALLIANCE (Μιλγουόκι) η LIBERTARIAN WORKER'S GROUP (Ν. Υόρκη) απ τις ΕΠΑ και η συνδικαλιστική ομάδα IAA (Σουηδία) τα μέλη της οποίας έχουν τη συνδικαλιστική ταυτότητα της SAC. Κλείνοντας την ομιλία του ο γραμ. της ΑΙΤ έκανε εκκίνηση στους στρατευμένους να κρατάνε γέρα στους αγώνες τους, και παρωτρύνε τις αντιπροσωπείες των ευρωπαϊκών χωρών να μιμηθούν το παράδειγμα της FAUD και να ανοίξουν καμπάνια εναντίον στις προκείμενες εκλογές για το κοινοβούλιο της ΕΟΚ. Ζήτησε τη διεθνοποίηση του αγώνα που ξεκίνησε απ την Ισπανική GILLETTE και να τον επεκτείνουν εναντίον σε όλες τις πολυεθνικές του Ροκφέλερ, και ιδιαίτερα εναντίον στην GILLETTE.

Υπενθύμισε ότι ένα από τα πιο μεγάλα καθήκοντα της ΑΙΤ είναι ο αγώνας εναντίον στη καταπίεση. Εδώ στάθηκε στη Αργεντινική φασιστική τρομοκρατική οργάνωση Α.Α.Α., στο χιλιανό δράμα και στη δραστηριότητα που αναπτύξε η ΑΙΤ για να συμπαρασταθεί στον ελληνικό επαναστατή συνδικαλιστή Γιαννί Σερρή, και τέλος, στις Ανατολικές χώρες.

Έχοντας τελειώσει την εκδήλωση του ο γραμ. ευχαρίστησε τη Γαλλική και Βουλγαρική CNT για τις προσφορές που καταβάλλαν για τη πραγματοποίηση του Συνεδρίου εκφράζοντας τη προσωπική του επιθυμία να βλέπει μια ΑΙΤ ολοπιο ζωντανή και πάντα πιο δυνατή.

ΕΚΘΕΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Το απογευμα της 13 αρχισαν οι καθεαυτου εργασίες του συνεδριου. Σε κάθε σημείο της ημερησιας διαταξης οι διαφορες αντιπροσωπείες εκφραζονταν με εκθέσεις που περιείχαν οργανωτικές προτάσεις, κτλ. Κατοπιν σχηματιζονταν μια επιτροπή απ τα μέλη των διαφορων αντιπροσωπειων οι οποίες επεξεργαζονταν τα ντοκουμεντα και παρουσιαζαν στο προεδρείο το τελικό κείμενο που διαβάζονταν και που μετα απο ενδεχομενες αλλαγές η τροποποιήσεις εμπαινε σε ψηφοφορία. Κάθε αντιπροσωπεία είχε το δικαίωμα ενος ψηφου και οι αποφάσεις περνοντας με την αρχή της πλειοψηφιας όταν δεν ήταν δυνατόν να επιτευχθή η ομοφωνία. Οι τελικές αποφάσεις και τα ψηφισματα που παρήχθησαν στο 16 Συνεδρίο θα δημοσιευθούν με την επιμελεία της Γραμματείας της ΑΙΤ όσο το δυνατό συντομότερο.

Ο σ. PEREZ κατοπιν εκανε μια εκθεση πάνω στα οικονομικά της ΑΙΤ λέγοντας ότι το ισοζυγιο εκλεισε με ενεργητικό. Πρέπει όμως να σημειωθεί ότι στη περίοδο 76-79 απ τις 73.400 γαλλικά φραγκα τα 40.000 γ.φ. είχαν δοθεί απο τους συντρόφους της εξοριστής CNT ενώ οι άλλες οργανώσεις είχαν συνεισφέρει 2.000 γ.φ. η κάθε μια (περίπου). Επομενως οι ταμεία της ΑΙΤ θα πρέπει να είναι πιο συνεπείς στη πληρωμή των προκαθορισμένων εισφορων μιας και η διεθνής δραστηριότητα της ΑΙΤ εξαρτάται αποκλειστικά απο την οικονομική της κατάσταση (για διεθνείς συναντήσεις, ομιλίες προπαγανδιστικές εκδόσεις, διεδνη φυλλαδία της Γραμματείας κτλ). Υπενθυμήθηκε ότι κάθε μέλος ενος συνδικατου ποι είναι μέλος της ΑΙΤ πρέπει να εισφέρει ετησια το ποσό των 10 γ.φ. (100 δρχ. περίπου) για το ταμείο της ΑΙΤ και οτι κάθε τομέας της ΑΙΤ πρέπει να κάνει τη πληρωμή ανα εξαμήνο.

Αποφασίστηκε η διευρυνση των διεθνών εκδόσεων γρσι-οπωλιωντας σαν γλωσσές την Ισπανική, την αγγλική και ένα σκανδιναβικό ιδίωμα. Αυτές οι δραστηριότητες πρέπει να διευθύνονται και στις χώρες όπου η ΑΙΤ δεν έχει τομείς αλλ όπου υπάρχουν μειονότητες με επαναστατική συνδικαλιστική δραστηριότητα αυτοδιχειριζόμενοι επαναστατικοί αγώνες στα σκαριά όπως επίσης και στις χώρες που ζουν κάτω απο δικτατορικά καθεστώτα οτιδηποτε

τύπου αυτά και να ναι. Μετά εξαρτάται απο το κάθε μειονομένο τομέα το πως θα καθορίσει την προπαγανδα του σ εθνικό και διεθνές επίπεδο, όπως αυτός νομίζει καλύτερα.

Ακολούθα αντιμετωπιστηκε το πρόβλημα των σχέσεων με άλλους μαζικούς η εξειδικευμένους οργανισμούς, όπως είναι η I.F.A. (Διεθνής Αναρχικών Ομοσπονδιών), η Ολλανδική ΟΥΒ, και οι ΙWW Αυστραλίας και ΒΗΑ.

Για την ΙFA, ύστερα απο την ομιλία του αντιπροσωπου της που τονισε την αυτονομία των δυο αυτων οργανισμών και το πλήρη και αμοιβαίο σεβασμό ως προς τον αγώνα και τις αποφάσεις που περνούν, αναγνωρίζοντας μια σχετική συγγενεία αναμεσα στους δυο αυτούς οργανισμούς, αποφασίστηκε η διατήρηση των επαφών

ων παντοτε μέσα στο πνευμά της διατήρησης της αυτονομίας στη δράση κάθενος απ αυτούς τους οργανισμούς και οτι τέτοιες επαφές μπορούν να γίνουν πιο πλατείες και με άλλους εξειδικευμένους επαναστατικούς οργανισμούς, βασισμένες παντοτε στις ίδιες αρχές και σκοπούς.

Για τη Σουηδική SAC (στο παρελθόν μέλος της ΑΙΤ απ την οποία βγήκε γιατί εκανε διαφορετικές αναλύσεις και είχε ρεφορμιστική συμπεριφορά) αποφασίστηκε να διατηρηθούν τις επαφές απ τη στιγμή που η ίδια η SAC το επιθυμεί. Το ίδιο ισχύει πάνω κάτω και για την Αμερικανική ΙWW ενώ για την Αυστραλιανή ΙWW η κατάσταση είναι διαφορετική μιας και αυτός ο οργανισμός μετεις ομάδες του Σίκαγου δεν έχει κοινό παρα το ονομα. Η Αυστραλιανή ΙWW έχει

στη δράση της αναρχοσυνδικαλιστικό χαρακτήρα και όρα πιο συγκεκριμένα στο τομέα της υγειεινης, λιμενεργατικής και στις μεταφορές με ταξί στις μεγαλύτερες αυστραλιανές μητροπολεις. Οι ίδιοι οι αυστραλοί ΙWW σχεδιάζουν να ενταχθούν μελλοντικά με την ΑΙΤ.

Η Ολλανδική ΟΥΒ είναι μια μικρή μετριοπαθής συνδικαλιστική οργανωση στο εσωτερικό της οποιας δρουν αναρχοσυνδικαλιστικές και επαναστατικές συνδικαλιστικές μειονότητες οι οποίες προτιμούν να παραμεινουν στο εσωτερικό αυτής της οργανωσης παρα να δημιουργήσουν ένα άλλο συνδικαλιστικό οργανισμό. Διατηρούν επαφές με την ΑΙΤ με τη προθεση να τις ενβασθουν και να τις συγκεκριμενοποιήσουν.

Κατοπιν ηρθε η σειρά της ASO (Δανεζική αν/κή οργανωση) η οποία στο εσωτερικό της μαζεύει νεαρούς δανούς εργαζόμενους επαναστατες. Αυτή η νεογεννητή οργανωση σχεδιάζει να κάνει και τυπική αιτηση ενταξης στην ΑΙΤ για το επομένο διεθνές συνέδριο της.

Πάνω στις επαναστατικές θέσεις αναπτύχθηκε μια συζήτηση που επίασε πολλά θέματα: τρομοκρατία, γυναικείο κίνημα, ομοφυλοφιλία, σους αγώνες των νέων που βρίσκονται στο περιθώριο της οικ. και κοινωνικής-πολιτικής ζωής, τη θεωρηση του ταξικού αγώνα σαν καταδικασμένο εγκλημα, κτλ, και τις προοπτικές για την ανάπτυξη προπαγανδής όπως περιγραφηκε και παρα πάνω. Εξεταστήκαν και οι πιθανότητες για δράση στα πλαίσια της εκφρασης υλικής και άλλων ειδών υποστήριξης για τους συντρόφους που βρίσκονται στη φυλακή και γενικά καταδικωμένοι εξ αιτίας των αγώνων τους, σ όλο το κοσμο, συμπεριλαμβανομένων των περιπτώσεων των χωρών της λατινικής Αμερικής, Β. Αφρικής και της Αν. Ευρώπης.

Στο τέλος των εργασιών του συνεδριου παρατηρήθηκε η παληά Γραμματεία. Σαν εδρα της καινούργιας Γραμματείας αποφασίστηκε η Ισπανία. Η νέα Γραμματεία θα αποτελειται απο 5 μέλη τα οποία πρέπει να κατοικουν στην ίδια πόλη και που θα εκλεγουν με εσωτερικό δημοψηφισμα απο την Ισπανική CNT, κατοπιν τουτου θα ανακοινωθούν οι νέες διευθύνσεις. Εν τω μεταξύ ισχυουν προς το παρών οι παλιές διευθύνσεις της Ι Γραμματείας.

Όσον αφορά την Ελλάδα σημειωνουμε τα ακολούθα:
1) Απο την Ελλάδα δεν υπήρχε κανείς αντιπροσωπος ή παρατηρητής.
2) Στα ντοσσει που διανεμηθηκαν στους συνεδρους, υπήρχε μια αναφορά που αφορούσε στην Ελλάδα. Η αναφορά, γρ

Φυσικά μια "συνολική κριτική του βου Ρήγματος" δεν μπορεί παρα να είναι ταυτοχρόνα και μια αυτοκριτική μας. Αρχίζουμε λοιπόν με το δικό μας κείμενο για τον "αντι-ιδεολογικό ορισμό της επαναστατικής οργάνωσης". Έτσι όπως μπορεί να δει κανείς στη 3η θεση του κειμένου, η μεγάλη μας φροντίδα για να είναι ο ορισμός αντι-ιδεολογικός κατέληξε σε ορισμένες ασαφείς και αντιφασείς. Από τη μια πλευρά μιλάμε για την απολυτή εξουσία των συμβουλίων εναντία σε κάθε διαχωρισμένη εξουσία και λέμε ότι τα συμβούλια δεν θναίνονται μόνο για τα εργοστάσια αλλά και για τις γειτονίες και τα χωριά, και από την άλλη λέμε ότι δεν βλέπουμε τα συμβούλια "αναγκαστικά σαν την μετεπανάστατική κοινωνική οργάνωση", γιατί κάτι τέτοιο θάταν ιδεολογικό, ένα νεο κρεβάτι του Προκρούστη. Αλλά, εάν οι συνελεύσεις αυτοδιοίκησης δημιουργήθουν σε εργοστάσια, χωριά, γειτονίες, τότε δεν μνει και τίποτα άλλο από αυτό που χαρακτηρίζουμε σαν κοινωνική οργάνωση. Η αντιφασήπηγαζει από το γεγονός ότι δεν αντιληφθήκαμε τα συμβούλια σαν μια νέα κοινωνική οργάνωση. Άκομα παραπερα, τα συμβούλια είναι η μινιμουμ αναγκαία κοινωνική οργάνωση που απαιτείται ιστορικά για να γίνει η μετάβαση από την ταξική κοινωνία στην κοινωνία της γενικευμένης αυτοδιοίκησης, στην αταξική κοινωνία. Εάν, για παράδειγμα, στην αρχή της γενικευμένης εξέγερσης τα συμβούλια είναι αναγκα-

ΜΙΑ ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗΣ

στικά εργατικά συμβούλια, μετά την καταργηση της εμπορευματικής παραγωγής, της μισθωτής εργασίας, του κράτους, της αλλοτριώσης της ίδιας, τα συμβούλια παύουν να είναι εργατικά γιατί το προλεταριάτο καταργώντας τον εαυτό του σαν τάξη καταργεί ταυτοχρόνα την ταξική κοινωνία, το οποίο σημαίνει πως δεν θα υπάρχουν πια εργάτες, πως θα είμαστε όλοι αφεντικά χωρίς σκλάβους. Επομένως τα συμβούλια θα είναι απλά, συνελεύσεις αυτοδιοίκησης. Όλα αυτά όμως δεν σημαίνουν ότι τα συμβούλια δεν μπορούν να γίνουν ένα κρεβάτι του Προκρούστη. Είναι δυνατόν οι συνελεύσεις να διαχωρισθουν από την ουσία της γενικευμένης αυτοδιοίκησης και να γίνουν ένα είδος συλλογικού υπερ-εγώ της μετριοτήτας, μέσα στο οποίο το άτομο και η δίψα για μια αυθεντική ζωή να καταστελλονται. Αυτό δεν υπάρχει αλλά απαντηθεί εκτός από την πρόοδο προς μια μεγαλύτερη επαναστατική συνοχή και συνεχή επαγρυπνήση για την ολική ριζοσπαστικοποίηση της κοινωνίας. Πρέπει να δηλωθεί ρητά από όλους τους επα-

ναστάτες και να μπει στην πράξη η πλήρης συμμετοχή στις δραστηριότητες μιας επαναστατικής οργάνωσης και κατά συνεπία στις μελλοντικές λειτουργίες των συμβουλίων. Οι θεατές πρέπει να εκλείψουν αλλιώς τα συμβούλια οντως θα χάσουν το νόημα τους. Συμπερασματικά η 3η θεση δεν είναι πια θεση μας. Το κείμενο μας "Το συμπαν ανήκει στα εργατικά συμβούλια" εκφράζει λεπτομερικά τις θέσεις μας πάνω στα εργατικά συμβούλια και την γενικευμένη αυτοδιοίκηση. Πάνω στα συμπεράσματα της Σ.Ε. Αθήνας έχουμε να παρατηρήσουμε ότι οι συντροφοί ξεχασαν να αναφερθουν στη σταση του ίδιου του Σεριφ. Αν όχι τίποτα άλλο, ανεχθηκε τους υπερασπιστές του να πετανε λάσπη στους αναρχικούς για να εξασφαλίσουν "το αξιοσεβαστόν" του εαυτού του, ενώ ξερει ότι κάτι τέτοια θέλουν οι μπατσόι για να μας βαλουν στο χερί. Η ιδεολογία του Σεριφ τον εμποδισε να θυμηθεί ότι υπάρχουν στη φυλακή και κάποιοι Κυριτόδες και άφρασε τα καθήκια τύπου Κυρκου και Βουλε να λένε μαλακίες. Όσο για την αναρχική

ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗ ΑΠΟ ΤΟ 1973

γραμμένη στην αγγλική γλώσσα, αφορούσε κυρίως τις πολιτικές αλλαγές, εξειδίξεις και γεγονότα, απ των Ιουλίου 74 μέχρι τις αρχές του 79. Όμως δ εν εδιγε σχεδόν καθόλου τα θέματα που κυρίως ασχολούσαν το Συνεδριο, δηλ. το Επαναστατικό Συνδικαλιστικό Κίνημα και τις προοπτικές του στην Ελλάδα. Την εκθεση, 2 σε λίδες περιπου την εφεραν στο Συνεδριο συντροφοί Ισπανοί που διαμενουν στη Γαλλία. Η εκθεση επίσης, γραμμένη από Ελληνες συντροφους, δεν ελεγε ποιοι ήταν οι συγγραφείς της, ουτε αν αυτοί ήταν δραστηριοί σε κάποιο τομέα εργασίας. Αυτό ήταν μια μικρή ανευθυνότητα, μιας και οι συνεδριοί δεν ξεραν ποιοι την φτειάζανε. Επίσεις δεν υπηρχε καμία διεύθυνση στην οποία οι διαφορές επαν/κές συνδ/κές οργανώσεις θα μπορούσαν να αποταθούν για να παρουν επαφές. αλλάζουν γνώμες κτλ.

3) Στο Συνεδριο, περ απ τον απολογισμό, όπου αναφερθηκε ο Γραμματέας στην Υπόθεση του επαναστατικού συνδικαλιστή Γιαννη Σεριφ, έγινε γνωστή και η υποθεση των αναρχικών συντροφων Φ. και Σ. Κυριτόση, για τους οποίους το Συνεδριο Α) εκφρασε τη διαμαρτυρία του για την παραλογη καταδικη των δυο συντροφων. Β) Αποφασισε να ενδίαφερθη για τη περιπτωση τους αφηνοντας τη πρωτοβουλία στις μεμονομένες συνδικαλιστικές οργανώσεις. Η κάθε συνδικαλιστική οργάνωση θα πρέπει σε πρώτη φαση να ερθη σε επαφή με ελληνικές οργανώσεις και οργανισμούς που έχουν αμαλαβει το καθήκον της υπερασπίσης και αντικληροφορησης για την υποθεση Κυριτόση ώστε να μαζεφουν υλικό και στο κατοπι να αναπτύξουν δραστηριότητα προπαγανδίας και συμπαραστάσης για το Φίλιππα και τη Σοφία. Επίσεις περα από τις διαφορές συνδ/

κές οργανώσεις οι ελληνες συντροφοί που έχουν αναλάβει το έργο της αντικληροφορησης και υπερασπίσης των Κυριτόδων θα πρέπει να ερθουν σε επαφή και με την S.I.A. (SOLIDARITA ANTIFASCISTA INTERNAZIONALE) που έχει εδρα στο Παρισι και που αμυνεται όλους τους συντροφους που πεφτουν θυματα της φασιστικής και κρατικής καταστολής.

Η διεύθυνση της S.I.A. είναι:

S.I.A.
33, RUE DES VIGNOLES
PARIS
FRANCE

ή
SOLIDARITE INTERNATIONALE
ANTIFASCISTE
CONSEIL NATIONAL
4, RUE DE BELFORT
TOULOUSE/FRANCE
Τηλ. 626490

Η εκθεση που επιδοθηκε στη ΔΟΕ σταλθηκε και στο "P", με τη διευκρινιση ότι "λόγω της αναπαντεχης αλλαγης της ημερομηνιας του συνεδριου, και λόγω του περιορισμενου χρονου, η εκθεση αυτη συνταχθηκε και επιδοθηκε στη ΔΟΕ απο Ελληνα αναρχοσυνδικαλιστη που ζει στη Γαλλια." Λόγω του περιορισμενου χωρου στο τευχος αυτο η δημοσίευση και της προσωπικης εκθεσης δεν είναι δυνατη, αλλά σκοπευουμε να την συμπεριλαβουμε σε ένα τευχος-αφιερωμα στην Ελλάδα με πολλές πληροφορίες και κειμενα.-

ΤΟΥ 6ου ΡΗΓΜΑΤΟΣ Επιτροπής Μαντσεότερ

ιδεολογία, εδώ και αρκετό καιρό έχει καθήσει στο εδωλιο της επαναστατικής θεωρίας και πρακτικής. Πιστεύουμε ότι αυτή η διαδικασία πρέπει να συνεχιστεί και από εμάς για να πάρει η αναρχική ιδεολογία δικαιωματικά τη θέση της στο μουσείο της παλης των ταξέων. Η διαδικασία ανασυγκροτήσης του προλεταριακού κινήματος μετά την συντριβή του από τον σταλινισμό και την διεθνή μπουρζουαζία, έδειξε ξεκάθαρα ότι η παλη εναντία στην αστική και την μαρξιστική ιδεολογία πρέπει συγχρονως να είναι και παλη εναντία στην ιδεολογία καθεαυτή. Ένας αναρχικός σήμερα πρέπει να εξετασεί προσεχτικά τις στίγμες εκείνες της ταξικής παλης στις οποίες η αναρχική ιδεολογία συγκρουστικε ανοιχτά με την κοινωνική επανάσταση για την καταργηση της κοινωνίας των διαχωρισμών. π.χ η Ισπανική επανάσταση του 36, το κίνημα των συμβουλίων στην Ιταλία το 1920. Για μας ένας αναρχικός είναι ένας επαναστατής που μαχεται κάθε μορφή διαχωρισμένης εξουσίας και εκομενωσ μαχεται και την διαχωρισμένη εξουσία των ιδέων, την ιδεολογία. Έναντία σε όλες τις ιδεολογίες ένας αναρχικός πρέπει να αντιπαραθετεί την επαναστατική θεωρία που πραγματώνεται, που μπαινεί στη πράξη και που σαν αποτέλεσμα της πρακτικής πληροφορείται και βελτιώνεται συνεχως, όχι μέσα σε αιθούσες συνδιασκέψεων αλλά σε κάθε οφή της καθημερινής ζωής και στο μετωπο της ιστορίας. Συντροφοί ζήτω η αναρχία.

Διαφωνούμε με τον Αλεξάνδρο από την Γαλλία ότι το άρθρο του Φαμπρι είχε να προσφέρει τίποτα. Εκτός από λίγες ιστορικές πληροφορίες το υπόλειπο άρθρο ξεχειλιζε από μια αντιληψη και μια γλωσσα τελειως ξενή από την συγχρονη επαναστατική θεωρία και πρακτική βγαλμένη μέσα από το μουσείο των "επαναστατικών" ιδεολογιών. Συγκεκριμένα την "πλατφορμιστική" αντιληψη και γλωσσα. Δεν νομίζουμε ότι οι γελοιωτήτες των "αναρχο" ατομικιστών παρουσιαζουν κανένα ενδιαφέρον, αλλά από την άλλη καταγγελλουμε σαν αντεπαναστατικές τις Πλατφορμιστικές αντιληψεις-Πλατφορμιστές, ομάδα Ρωσών αναρχικών που ηδαν εξοριστοι στην Ιταλία

μετά την συντριβή της Μαχνοβίτσινας από τους μπολσεβίκους, ανάμεσα τους και ο ίδιος ο Μαχνο, Αυτοί βγάλανε μια πλατφορμα και κάλυσαν όλους τους αναρχικούς να οργανωθούν σε ένα διεθνές κομμα που θα λεγονταν βεβαία "αναρχικό" και αυτά προς χαριν αποτελεσματικότητας. Ο Μαλατέστα ηταν ο πρώτος που τους κριτικάρισε αγρια-βλεπε σχετικό άρθρο του Μαλατέστα στον "Ελευθεριακό Κομμουνισμό" του συντροφου Ν. Μπαλη. Εάν προκειται να δημιουργήσουμε ένα γερο, διεθνές επαναστατικό κίνημα με σκοπο την καταργηση της ταξικής κοινωνίας μετετοιο τροπο ώστε καμμία νέα διαιρεση της κοινωνίας να μην προκυψει, τότε τα μέσα μας που δεσμευονται και που πρέπει να είναι σε πλήρη συνοχη με τον σκοπο μας, δεν μπορεί να είναι τίποτα άλλο από συμβουλευτικές οργανώσεις που θα προωθούν την αυτο-οργάνωση της εργατικής τάξης σε εργατικά συμβούλια και τηναδιακοπή καταργηση και ξεπερασμα των ιστορικών συνθηκών που εμποδίζουν την εγκαθίδρυση της γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης.

Το άρθρο για τους συνταξιούχους μας άρεσε, ιδιαίτερα τα συμπεράσματα του συντροφου. Αποδεικνύεται για άλλη μια φορά ότι η ηλικία δεν αποτελεί αξιοπιστο κριτήριο νεότητας και παθος για μια ζωή ελευθερή, απαλλαγμένη από τους περιορισμούς, τη μιζερία, και τις ταπεινώσεις που επιβαλλεί η επιβίωση μέσα σε μια ταξική κοινωνία. Οι συντροφοί τωνεργατικών ομάδων φαινεται πως παίρνουν πολλά πράγματα σαν δεδομένα. Αρχικά, είναι κοινή διαπίστωση ότι στον αντι-εξουσιαστικό χώρο της ελλάδας δεν υπάρχουν αναρχικές ομάδες συνοχής που να έχουν μια καταλυτική επίδραση και λειτουργία στην παλη των ταξέων και σε όλες τις οφεις της καθημερινής ζωής. Η εκδοτική ομάδα της Διεθνούς βιβλιοθήκης εκανε μια σωστή επιλογή θεωρητικών αναλύσεων που είχαν μια θετική λειτουργικότητα στο χώρο, μια αυτονομη ομάδα στη νομική Αθηνών προσπαθήσε να ταραξει τα λασκονερία των φοιτητικών κυκλών, στη θεσσαλονική εμφανιστικε μια ομάδα

αναρχοσυνδικαλιστών, ατομικές προβουλίες υπήρξαν πολλές, αλλά αυτό που λειπει είναι ακριβώς και η πιο βασική προϋποθεση της υπαρχής επαναστατικού κινήματος στην ελλάδα-ομαδες συνοχής που να ασκουν εμπραχτη κριτική στο κεφαλαίο, το κράτος, τα συνδικατά, τα κομμάτα, την ιδεολογία. Ομαδες που θα θεωρούν τους εαυτους τους σανμερος του προλεταριату και που θα προωθούν ανελέητα τη θεωρία και τη πρακτική της γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης των εργατικών συμβουλίων πουθελουν και μπορούν να παφουν να είναι εργατικά. Εάν υπάρχουν τετοιες ομάδες τότε κρυβονται. Μια ομάδα συνοχής για να έρθει σε επαφη με άλλες κανει γνωστές τις θέσεις της καλλοντας τους άλλους σε διάλογο. Το πρώτο βήμα εξω από την πολιτική ανυπαρχία είναι η επεξεργασία των θεωρητικών θέσεων της ομάδας και το ξεκίνημα μιας σειράς επεμβάσεων στην καθημερινή ζωή, επεμβάσεις που θα έχουν σα λειτούργια τους την αποαποίκηση της καθημερινής ζωής από τις εμπορευματικές-θεαματικές σχέσεις και τη διαρκή χειραφετίση και αυτο-οργάνωση της τάξης μας. Οι επεμβάσεις θα αποτελουν επίσης τις εμπειρίες που οι συντροφοί θα αναλύουν και στις οποίες θα εμβαθύνουν για τον εμπλουτισμο και βελτίωση της επαναστατικής θεωρίας. Αφου έχει αρχίσει να υπαρχει κάτι τετοιο, τότε συμφωνούμε μαζί σας για μια ομοσπονδιοποίηση μέσω εκπροσώπων άμεσα αναλήτων που θα εναλλάσσονται κυκλικά. Η ελλειψη όμως ομάδων συνοχής δεν μπορεί να εξισσοροπηθή με μια επιτροπή σφραγίδα, με μια μορφή χωρίς περιεχομενο. Εμείς πιστεύουμε ότι οι αντι-εξουσιαστές στην ελλάδα πρέπει πρωταρχικά να δημιουργήσουν ομάδες συνοχής, να ορίσουν τις αναγκές και τις επιθυμίες τους μέσω της συλλογικής επεξεργασίας θέσεων και να αναζητήσουν την πρακτική εφαρμογή αυτών των θέσεων μέσα από μια σειρά επεμβάσεων. Θα ανακαλύψουμε πολυ γρηγορα ότι η καταστολή είναι τόσο αποτελεσματική όσο λιγωτερη είναι η επαναστατική συνοχη μας. Φτανει πια αυτος ο κυκλος συλληψεις-αμυνα-φυλακή-συλληψεις που είναι κυρία αποτελεσμα περιστασιακών και ανοργανωτων κινητοποιήσεων. Η πρακτική μας πρέπει να ξερει να περιμενει χωρίς να ξεχναει να δημιουργει και να απλώνεται σε όλες τις οφεις της επιβίωσης μετην προοπτική της κοινωνικής επανάστασης για την εγκαθίδρυση της γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης.

Συντροφικά, Σ.Ε. Μαντσεότερ

TURN ON TUNE IN AND DROP OUT
e-z

αναδρομή στα 10 του φεμινιστικού

Νομίζω ότι η αληθινή νίκη, ίσως και η μονη, ήταν μια θεμελιώδης αλλαγή στη συνειδητοποίηση και στην ίδια την κοινωνική αντιμετώπιση. Δεν έχουμε κάνει αρκετή προοδο προς τη λύση των προβλημάτων που σχετίζονται με τις διακρίσεις (σε βάρος των γυναικών) λόγω φύλου, αλλά τουλάχιστον τώρα πια αναγνωρίζεται πλατιά η ύπαρξη του προβλήματος."

Το φεμινιστικό κίνημα, ακολουθώντας το παραδείγμα των μαυρών και των ριζοσπαστικών φεμινιστριών στην Αμερική, και των γεγονότων του 68 στη Γαλλία, αναπτύχθηκε γρήγορα στη Βρετανία κατά τα τέλη της ΙΟετίας του 60 και έκανε τη χώρα να συνειδητοποιήσει και να δει τις διακρίσεις λόγω φύλου (SEXISM) σαν ένα κρίσιμο κοινωνικοπολιτικό πρόβλημα.

Δεκα χρόνια αργότερα, σήμερα, μπορούμε να κοιταξουμε πίσω για να καταλάβουμε τι έγινε. Όσον αφορά το τι κάνουν οι ίδιες οι γυναίκες, υπάρχει πολύ γραφισμο, οργάνωση, και δράση. Σ' όλη τη χώρα έχουν δημιουργηθεί γυναικείες ομάδες οι οποίες περιλαμβάνουν κέντρα αλληλοβοήθειας γυναικών που τις κακομεταχειρίζονται οι άντρες τους, κέντρα βοήθειας για τα θύματα βιασμών, οργανώσεις αυτοβοήθειας για την υγεία, ομάδες συνειδητοποίησης, γυναικείες θεατρικές ομάδες, ομάδες κινηματογράφου, κέντρα για τη φροντίδα των παιδιών, κλπ. Η τυπος βοήθησε στο να ακουγεται η φωνή των γυναικών, και με την ίδρυση γυναικείων εκδοτικών οίκων γραφτήκαν πολλά βιβλία που αναφέρονται στη ζωή και τη δράση γυναικών του παρελθόντος, δίνοντας τους έτσι την ιστορική σημασία που τους αξίζει, και που άλλοι εκδοτές είχαν θεωρήσει αναξίες ενδιαφέροντος. Πολλές γυναίκες, στην προσπάθεια να προωθήσουν ένα αναρχικό τρόπο ζωής απελευθερωμένο από τις καταπιεστικές αξίες που υπαγορεύει η πατριαρχική κοινωνία, μαζεύονται και δημιουργούν διάφορους τύπους εναλλακτικού τρόπου ζωής. Κανένας όμως απ αυτούς τους τρόπους δεν έχει καταφέρει να ελαφρύνει το πρόβλημα της υποταγής των γυναικών, μια και λίγος κόσμος συμμετέχει και ενδιαφέρεται για αυτούς τους εναλλακτικούς τρόπους ζωής, και σε τελική ανάλυση, η απελευθέρωση μιας γυναίκας ή μιας μονο ομάδας γυναικών, δεν έχει νόημα, αλλά εξαρτάται από την απελευθέρωση όλων των γυναικών. Όλες οι γυναίκες είναι καταπιεσμένες επειδή ακριβώς είναι γυναίκες, και η προσωπική απελευθέρωση εδώ δεν έχει νόημα. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα, γιατί οι γυναίκες καταπιεζονται σαν κοινωνική τάξη, και το ζήτημα έχει να κάνει με το ποιος έχει την ισχύ μάλλον, παρά με την κουλτούρα. Αυτό μπορούμε να το δούμε καθαρά αν εξετάσουμε τα αποτελέσματα των διαφόρων νομοθεσιών που έχουν γίνει τα τελευταία 10 χρόνια και τι παραμένει ανεξάρτητα απ αυτές, η μάλλον, επειδή ακριβώς υπάρχουν.

Το όριο της επιτυχίας μας φαίνεται σε μερικές "φιλελεύθερες" παραχωρήσεις ενός κράτους όπου τις θέσεις ισχύος και επιρροής τις κρατάνε ακόμη, στο μεγαλύτερο ποσοστό, οι αρσενικοί. Αυτές οι παραχωρήσεις περιλαμβάνουν την "Πράξη Διακρίσης Φύλου" του 1975, και την "Επιτροπή Ισών Ευκαιριών" η οποία φτιαχτηκε "για να δουλεύει για την εξαλείφει των διακρίσεων και να προωθήσει γενικά την ισότητα μεταξύ ανδρών και γυναικών" (Μέρος S4 SDA). Σε ένα μεγάλο βαθμό, η νομοθεσία αυτή εξυπηρετεί την προώθηση της ισότητας στην εργασία, στους μισθούς και στην εκπαίδευση, αλλά οι αριθμοί δείχνουν καθαρά ότι στην πραγματικότητα έχει γίνει ελάχιστη

η και καθόλου προοδος. Πρόσφατες έρευνες του Υπουργείου Εργασίας δείχνουν ότι το 60% των γυναικών δουλεύουν σε τελείως παρακατιανές δουλιές, με μικρούς μισθούς, πχ. καθαριστριες, μαγειρίσες, κατώτεροι υπάλληλοι, κομμωτριες, πωλητριες, γραμματείς, κλπ. Στα ανώτερου επιπέδου επαγγέλματα, αντιστοιχία, οι γυναίκες αντιπροσωπεύονται αριθμητικά από 4% αρχιτέκτονες, 6% δικηγόρους, 2% λογίστριες, και λιγότερο από 1% μηχανικούς. Η μονη ίσως προοδος είναι ότι το 30% των γιατρών της Δημοσίας Υγειονομικής Υπηρεσίας της Αγγλίας, (το αντιστοιχεί 1ΚΑ) είναι γυναίκες, αλλά και εδώ ακόμα η αλήθεια είναι ότι οι περισσότεροι Βρεττανιοί άντρες γιατροί κутτίζουν να βρουν δουλειές σε χώρες που πληρώνουν καλύτερα, όπως, πχ. οι ΗΠΑ. Αυτές οι στατιστικές είναι πολύ περιορισμένες, αλλά για τους σκοπούς αυτού του άρθρου νομίζω ότι αυτά ταλίγα παραδείγματα είναι αρκετά για να δείξουν ότι οι νομοθεσίες που αναφέραμε παραπάνω δεν κατορθώσαν παρά ελάχιστα πράγματα, και, επιπλέον, δε σημαίνουν τίποτα σχεδόν, αν λάβουμε υπ όψι τις πατριαρχικές δομές δύναμης που εξακολουθούν να υπάρχουν σε ένα νομοθετικό σύστημα που κυριαρχείται από αρσενικούς, και που ορθησιμενει στο να προστατεύει τις "κυρίες" από τις αδικίες που γίνονται σε βάρος τους από ανθρωπους σαν κι αυτούς. Πέρα απ αυτό, πολύ σημαντική είναι η ύπαρξη και δωρεάν διανομή μεσών ελέγχου των γεννησεων, και ακόμα, πιο φιλελεύθερων νομών σχετικά με την εκτροφή, οι οποίοι, στην καλύτερη περίπτωση θα έπρεπε να δίνουν στις γυναίκες το δικαίωμα ελέγχου πάνω στο ίδιο τους το σώμα και την αναπαραγωγή στην οποία έχουν δικαίωμα, που όμως στην πραγματικότητα βοηθάει το ανδροκρατούμενο καπιταλιστικό κράτος να κερδίζει από μια αυξανόμενη και πάντα φθηνή εργατική δύναμη: τις γυναίκες.

Ετσι λοιπόν αμφισβητούμε το βαθμό στον οποίο οι γυναίκες έχουν απελευθερωθεί από την κυριαρχία της πατριαρχικής οικογενείας λόγω της ύπαρξης και διάδοσης των αντιουλληπτικών.

Πέρα από την μη αποτελεσματικότητα αυτών των μετρών (εκτός από τον έλεγχο των γεννησεων που είναι περιπλοκό θέμα), ας σκεφτούμε τι παραμένει αναλλοίωτο στην κοινωνία μας. Πάντα εθωρείται ότι η εργασία είναι ανδρική δραστηριότητα και οι γυναίκες προορίζονται για αμισθή δουλειά στο σπίτι. Σήμερα όμως οι γυναίκες αποτελούν το 50 της εργατικής

Brazilian poster